

БЮЛЕТИН

Културно-информационен център на българското малцинство
“Цариброд” – клон Босилеград

Година 2. Брой 14. септември 1999 година Безплатен екземпляр

БЮЛЕТИН

Основател и издател: Гражданско сдружение Културно информационен център на българското малцинство “ЦАРИБРОД” Димитровград, Площад на освобождението № 8.

Редакция: Иван Николов, Радко Стоянчов и Александър Димитров.

Адрес: Ул. Маршал Тито № 15, 17540 Босилеград, тел./факс: 017/78 – 254.

Главен и отговорен редактор: Иван Николов.

Да пийнем по едно за освобождението!

Началото на последния септември от последната година на века в Босилеград започна с безпощадна стрелба срещу скитащите се босилеградски кучета. Трупове на най-добрите приятели на човека останаха да лежат в локви кръв по улиците. Зловещата потискаща сюрреалистична картина в зората на демокрацията беше поучителна за всички които от благородни намерения джафкат срещу общинските величия.

Доволни от фантастичните финансови резултати на процъфтяващото босилеградско стопанство и високия стандарт на населението, нашите общински владетели решиха да си спретнат тържество по повод 8 септември, ден на освобождението на Босилеград...? Какво се чудите? Така пише, освобождение, и моля – без въпроси.

Босилеградския Културен център по този повод откри изложба на местни любители художници. Самата изложба едва ли имаше нещо общо с нашето освобождение, но нейното откриване някак си се случи два дни по-рано, на 6 септември – в Деня на българското Съединение! Виж ти каква беля могат да направят лоялните културни дейци които от голям сръбски патриотизъм не щат да четат българска история! Де да беше сега онова време, досега поне десетина пъти да е заседавал Общинския комитет на партията и поне половин персонала на Културния център да е уволнен, ама де! Демокрация. А може и божа работа да си е, кой знае.

Та по повод нашето освобождение председателя на общината ни подари една скромна плачуща фонтана в центъра на града, която ще ни оплаква и през следващия век и ще ни напомни за освобождението. Пък може да послужи и за нещо полезно. Примерно да има къде да се изкъпат босилеградските прасета в горещите летни месеци. Или кокошките да идат на водопой. По същия повод босилеградчани получиха и по една бутилка олио, (срещу заплащане, разбира се). Да има с какво да си прокарат залька за празника.

Фонтаната заедно с тържеството и раздадените награди и отличия трябва да са стрували към стотина хиляди динара, но като се има предвид успешното стопанисване на босилеградските предприятия и големите заплати на работниците – не е много. Пък и време е да се повеселим, нали? Хора сме. Война водихме, изгонихме НАТО от Косово, възстановихме развалините, постегнахме това-онова – редно е да си пийнем.

И така на тържественото заседание по повод освобождението се изтъпанчиха всички по-видни босилеградски СПС-овци и ЮЛ-овци със симпатичните си тумбаци и вратовръзки на квадратчета и крещящи розови и зелени костюми а ла “Шняца” и след като изслушаха един дългичък тандарамандара реферат, вдигнаха тостове за освобождението. После падна голямо лапане в хотела. Келнерите капнаха от умора да мъкнат скара от юнето което със специална заповед беше резнено за кефа на нашите любими управници. А след това до зад полунощ из хотела ехтеха юнашки песни от типа на: “Иде Миле, Лайковачком пругом”, или така някак си, придружени с провиквания и стрелби от пистолети.

Разбира се, и дума не можеше да става за нарушаване на обществения ред и мир. Тия дребни закончета не са като за такава ръка хора, а за по-простите и сламосалите. Зер закона си е закон, ама... не баш за всекиго. Има си мурафетлък и за тая работа.

По същия повод бяха раздадени коджа ми ти награди и отличия. Има си хас някоя от тях и да е заслужена, но общо взето, като си погледнем дереджето, това раздаване на награди си е чиста разсипия и гавра с хората които от година и половина не са си взели заплатите и които се чудят откъде ще вземат парите да си заплатят главозамайващите сметки за електрически ток например.

Всички наградени са, разбира се, членове на СПС, с което нашите управници дадоха да се разбере, че може и гений да си, и Нобелова награда може да имаш, ама не си ли член на СПС – нищо не струваш. Пък може и наистина нищо да не струваш, но станеш ли член на СПС – вече си гений.

Така нашите управисимуси съвсем по дюлгерски разделиха обществото на патриоти и предатели, като в първата категория включиха само себе си, а в другата – всички останали. Сега не ни остава нищо друго освен да чакаме времето – този безпристрастен съдия – да се произнесе кой наистина е бил предател и кой патриот.

Дотогава ще си налягаме парцалите и ще им гледаме сеира.

Ние и демократичният тоталитаризъм

Новина номер едно на босилеградската политическа сцена е, че председателят на Общинският отбор на Радикалната партия в Босилеград Иван Алексов е назначен за помощник министър на транспорта в правителството на Сърбия. Някои саркастични наблюдатели веднага прокоментираха, че г-н Алексов е вторият българин след Никола Пашич който се е изкачил толкова високо в сръбската система на властта. Но както и да е, факт е че българското малцинство, за добро или за зло, досега наистина не е имало по-висока длъжност в изпълнителната власт.

Това събитие наистина си заслужава внимание. Не заради това, че с назначаването на г-н Алексов ще настанат златни времена за нас. Ясно е, че става дума за политически сметки на радикалния лидер Шешел. С назначаването на босилеградския българин за помощник министър той иска да постигне не една цел.

Първо, с това той иска да се представи като не толкова голям шовинист за какъвто иначе всички го смятат. Второ, че лоялните малцинства, или по-точно, послушните лидери на определени политически партии могат да разчитат на някакви парчета от властта, стига да не искат прекалено много, т.е. да се съобразяват с програмата на Радикалната партия. Трето, да избие аргументите на международната общност, че малцинствата в Югославия са дискриминирани. И четвърто, да нанесе удар на демократичните сили на малцинството които играят на картата на неговите противници. Значи, касае се за интереси, а когато става дума за интереси, Шешел нямаше да се замисли да турне един българин и за министър, стига да имаше на разположение някаква такава що-годе кадърна шушумига.

Това обаче в политиката е съвсем естествено. Ако Шешел намира своя политически интерес да ни събира гласовете, естествено е да се бори за тях. И си личи че го прави доста успешно, поне когато се касае за неговите интереси. Остава да видим какво ще спечелим ние от това. Ако г-н Алексов до два-три месеца не възстанови правата на българите в Сърбия в духът и словото на Конституцията и законите – язък за гласовете които сме му давали. Очевидно, трябва да изчакаме, пък после ще видим като как ще го резилим.

За съжаление, и от дясната страна подухна студен ветрец поне когато се касае за нас българите. Съюзът за промени който отново разиграва хората по площадите обещавайки, че след свалянето на Милошевич ще потече мед и мляко се резили на партийното съвещание на 13 септември т.г. което се проведе в Ниш и на което Общинският отбор на Демократичната партия от Босилеград предложи

да се направи коалиция с ДСБЮ на местно равнище на евентуални бъдещи избори. На това нещо са се противопоставили Джинджич и неговият съветник Зоран Живкович от Ниш с което де факто са се обявили против десетте точки от програмата на ДСБЮ с които се отбраняват националните интереси на малцинството. Така сръбските “демократи” в момент на слабост смъкнаха благовидната си маска и показаха острите си шовинистически зъби, изразявайки отвращението си от всички нас които се борим за опазване на нашата национална и културна идентичност и създаване на политически и културни предпоставки за нашето развитие.

Ако международната общност очаква, че хора с интелектуалните габарити на Зоран Живкович могат да бъдат носители на демократизацията на Сърбия и на междуетническият диалог – тогава можем само да съжаляваме за милионите долари които международната общност разпилява щедро финансирайки сръбската “опозиция”. Случката в Ниш може да послужи за урок и на всички български политици които с отворени обятия посрещнаха Джинджич в София и които непрекъснато ни съветват да се ориентираме към Съюза за промени който единствено може да свали Милошевич от власт. Само ние си знаем, че нито Милошевич е единственото зло, нито пък главите на сръбските политици са уврели докрай.

Лидерите на Съюза за промени трябва да разберат, че ние няма да допуснем да ни излъжат и тоя път и няма да даваме гласовете си само заради хубавия шлифер на г-н Джинджич. Пък ако той иска да ни спечели на своя страна, просто трябва да дойде в Босилеград и ни повече, ни по-малко да ни се извини за всичкото зло което Сърбия ни нанесе през изминалите десетилетия и да ни предложи някакво сносно бъдеще и условия за нашето културно и материално развитие. С това може да постави началото на един нов етнически модел който единствено може да стабилизира сегашна Югославия. Всъщност, българските политици спечелиха гласовете когато смогнаха сили да се извинят на българските турци за възродителния процес.

За съжаление, в Сърбия все още няма политици с такъв интелектуален и морален формат. Те все още се люшкат между националистическите си блянове и нуждата от съвременен живот.

Политическите лидери на българското малцинство, особено на ДСБЮ които твърдо и досега безкомпромисно защитават националните интереси на малцинството все още са подложени на натиск и не им се дава гласност. Явно режима се страхува от нашите аргументи които го уличават за целенасочена асимилаторна политика. Иначе, обвиненията в някакъв набеден сепаратизъм са направо безпочвени. Тактиката е да ни сплашат с такива обвинения за да могат да продължават да ни промиват мозъците и сърцата от нашето българско самочувствие. Така че не ни остава нищо друго освен да се организираме здравата и категорично да защитаваме интересите си вместо да молим сръбските политици да ни подхвърлят нещо.

ОСЦЕ защитава д-р Марко Шукарев

Председателят на Комисията за националните малцинства при ОСЦЕ се обърна с писмо до външния министър на Югославия Живадин Йованович с което е поискал пояснение за процеса който беше воден срещу лидера на ДСБЮ д-р Марко Шукарев.

В писмото се казва:

“Уважаеми господин министре, свободен съм да ви се обърна, на хуманна основа, във връзка с неотдавнашното съдено и присъда срещу господин Марко Шукарев, който е един от лидерите на българското малцинство във вашата страна.

Според информацията които имам на разположение, господин Марко Шукарев е съден заради отсъствие, без разрешение на своята военна част, във времетраене от три часа, за да търси спешна медицинска помощ, след което доброволно се завърнал. Като наказание за отсъствието без разрешение, разбрах че г-н Шукарев е осъден на 8 месеца затвор което да издържи след демобилизирането си. Въпреки че отсъствието на г-н Шукарев може да бъде нарушение на военната дисциплина, изглежда че твърде късото отсъствие и наложителните причини не оправдават високото наказание. Бих бил благодарен ако властите отново биха разгледали случая имайки предвид малкото естество на очевидното нарушение и здравето на г-н Шукарев. Вярвам че позитивния процес ще избегне всякакви недоразумения с оглед на неговата позиция. Би ми било драго да получа по-нататъшни информации, включвайки и постъпки които биха могли да бъдат предприети във връзка с моята молба.

Искрено ваш, Макс ван дер Щул.

